

KIZ BABASI

Mehmet KAHRAMAN

Evin önünden sağa döndü. Karşıya geçip dar kaldırım boyunca yürüdü. Denk gelen tanıdıkların selamını aldı. Kimini duymadı. Remzi baba, diye arkasından söylenince el salladı. Yok bir şey, deyip yürümeye devam etti. Ne yapmalıydı. Ne yapılmalı. Kızının gözyaşlarını, torunların solgun yüzünü hatırladı. İçi darlandı. Gidip konuşsa... Belki iş daha çetrefilli bir hâl alacaktı. Damattan hiç ses çıkmaması en kötüsü. Bir insan bu kadar mı vurdumduymaz olur. Boğup öldürmek istiyordu onu, hatta paramparça etmek ama bu, hiçbir sorunu çözmiyordu. Kızı gözünün önüne geldi. Ne yaparsa yapsın kızının ve torunlarının mutsuz olmasına izin vermeyecekti. İyi de bunu nasıl yapacak? Her ailede olmuyor mu böyle şeyler. Oluyor. Büyütmek lazım dedi ama hayat böyle.

Ayaklarını hissetmiyordu. Bir dairenin içinde saatlerdir yürüyormuş gibi geldi. Aslında kendi de yoktu sanki, bir gölgeydi ve hiç durmayacaktı. Önünden geçtiği evler, çocukların ayak izlerinin olduğu küçük bahçe duvarları, belediyenin kaldırım çalışmaları, yanından hızla geçen sıhhi tesisatçı; evet, hiçbirinin ayırında değildi. Bastığı zemin yoktu. Boşluk, bulutlar ve parlak bir beyazlık.

Nihayet evinin önündeydi. Nasıl geldiğini bilmese de buradaydı. Zile bastı. Uzun uzun bastı zile.

Kapı çalındığında akşam yemeklerini yiyorlardı. Hayırdır inşallah, dedi kadın. Karı koca birbirlerinin yüzüne baktı. Gelen kızlarıydı. Kucağında sekiz aylık oğlu vardı. Büyük olan da eteğine tutunmuştu. Kızın ağlamaktan gözleri şişmişti. Davet edilmeyi bekleyen misafir gibi kapıda bekledi. Hayır

mı kızım bu vakit, dedi kadın; kızını kolundan tutup içeri çekti. Kız konuşmadı. Kadın, küçük çocuğu kucığına alıp içeri geçti. Bir şeylerin yolunda gitmediği belliydi. Evin havası bir anda değişti. İki erkek kardeş de antreye çıktı. Hepsı kızın yüzüne bakıyor, bir açıklama bekliyordu.

Geç otur bakayım, dedi baba.

Kızım anlatsana hele. Ne işin var bu vakit dışarıda.

Tuncay, dedi kız, arkasını getiremedi.

İçeri geçtiler.

Büyük erkek kardeş pencere ile kapı arasında gidip geliyordu. Bir eli belinde, bir eli kafasında ablasına baktı. Öldürürüm ben onu, dedi. Duvarı yumrukladı. Anne baba, kızın iki yanına oturmuş kalp atışlarının yatışmasını bekledi. Çocuklar ise unutulmuştu. Anne daha fazla gözyaşını tutamadı, ağlamaya başladı. Bir sakın olun, dedi adam. Oturun siz de. Ayakta dikilip durmayın. Kadın kızına sarılıp ağlamaya devam etti.

Kızım, dedi baba, ne oldu anlatsana. Ağlamadan anlat.

Kız içli içli ağladı gece boyunca. Oturduğu kanepede kaybolup gitmişti sanki. Sığıntı gibiydi. Eve geri gelmenin utancı, anne babasının üzülmeleri, tatsızlığın sorumlusu olduğu hissi içinde parçalanmaya sebep oluyordu ama başka çaresi var mı diye hâlâ düşünüyordu. Dayanamadım baba, dedi. Affet beni. Adam elini kızının başına koydu. Göğsü inip kalkıyordu. Genzinden burnuna doğru ince bir sızı ağıdı. Konuşmadı. Tamam kızım, geçecek hepsi. Olur bunlar.

Ayağa kalkıp bir süre bekledi. Sofrayı kaldırın, dedi çocuklara. Daha yeni başlanmış, bir iki kaşık alınmış çorba, hiç dokunulmamış pilav, sobanın kenarına konulmuş un helvası birer birer mutfağa taşındı.

Çocuklar babalarının başında emir beklemiş gibi durdular.

Baba, gidip gebertip geleyim şu hayvanı, dedi büyük olan. Küçük de arkasından gitmeye hazır bekliyordu. Elindeki bıçağı gösterip, kalbini sökerim onun, dedi. Adam arkasını döndü. Yangına körükle gitmeyin. Bekleyin sabah olsun. Gidin hadi siz odanıza. Baba, diye diklendi büyük. Bizim namusumuz söz konusu burada. Ablama yapan bize yapmıştır. Bunu onun yanına koyarsak erkekliğimize yakışır mı. El âlemin yüzüne nasıl bakarız. Ben öldürürüm onu baba.

Baba bir oğluna, bir kızına baktı. Sonra kapıya yakın kanepeye yatırdıkları torununa denk geldi bakışları. Gidip önüne oturdu çocuğun. Yüzünü okşadı. Ateşi var bunun dedi, hasta mı?

İki gündür öyle, diyebildi kız. Hastaneye götürmediniz mi? Geçer diye götürmedik. Kızım baksana şunun ateşine, yanıyor bu çocuk. Derece var mıydı bizde. Yok, dedi kadın. Torununu kucağına alıp odanın içinde adımladı. Çok ateşi var. Sirke koyalım belki geçer, olmazsa sabah hastaneye götürürüz. Şimdi götürelim, baksana ölü gibi yatıyor.

Gece zor geçti. Hiçbirini uyku tutmadı. Çocuğa ateş düşürücü iğne yapıp gönderdiler hastaneden. İki de şurup yazdı doktor. Anne, sabaha dek çocuğunun başında yaşlı gözlerle bekledi. Karı koca kendi odalarında, ağızlarını bıçak açmadan dışarıdan gelen ışığın tavana yansıyan görüntüsüyle sabahladı. Bir ara, ne yapacağız, diyecek oldular lakin sorunun anlamsızlığı ve umulmadık cevabın korkusu ağızlarını kapatmalarına yetti. İkisi de içlerinde olayı çözmeye, bir yol bulmaya çalışıyordu. Daha işin aslını bilmiyorlardı. Anlık bir şey miydi yoksa uzun zamandır böyle idiler de haberleri mi yoktu? Alkol, karı kız meseli, borçlar; sorun yaratacak ne varsa masaya yatırıldı, tartışıldı zihinlerde halledildi. Kızı üzmemek için akşam sorulmayanlar, etrafıca yatak odasının tavanına yansıdı.

Güzel bir sabah değildi elbet. Ölü evinin hüznü gibi bir ağırlık bütün odaları sarmıştı. Böyle bir atmosferde kahvaltı yapmak bile içlerinden gelmiyordu. Karı koca hiç uyumadıkları hâlde yataktan çıkmak istemediler. Namaz vakti çıkmak üzereyken kadın kalktı. Namazdan sonra dua edecekti. Dua düşüncesi kalkmasını kolaylaştırdı. Sen de kalk dedi adama, birlikte dua edelim.

Güneş karşı duvara vurduğunda dualarını bitirdiler. Kadın her zamanki alışkanlıkla mutfağa gidip çay suyunu koydu. Adam bir süre daha koltukta oturup ne yapması gerektiğini düşündü. Ta kızının doğduğu güne gidip güzel günleri hatırladı. İlk baba dediği günü, ilk oyuncak aldığı günü sonra, ilk parkta salladığı günü; okula götürdüğü, sırtına bindirdiği, hastalandığı... O yumru denen şey boğazına yapışmıştı. İstemeye geldiklerinde de bu pıtraklı yumrunun aynısı olmuştu, kızı doğum yaparken de. Torunun doğdu dediklerinde gözyaşını tutamamış, sessizce ağlamıştı. Yanındakiler sevinç gözyaşı diye normal gördüler. Oysa kız babaları sevinçten çok, korkunun gözyaşlarını akıtırlar. İncitilmek, sevilmemek, değer verilmemek, yokluk acıtır onların

içini. Kızım ne yapıyor, ne yiyip içiyor? Mutlu mu? Oğlunun mutsuzluğu pek koymaz babalara ama kızının mutsuzluğu... İlk çay yaptığı günü hatırladı. Baba sana çay yapayım mı? Yap kızım. Biraz daha büyüdükçe iş kahve yapmaya, yemek yapmaya ve böyle böyle babanın gözünde prenses olmaya gidiş. O prensesin bir gün gelinlikle evden çıkışı, gelinliğe kırmızı kurdeleyi bağlaması ve dualar. Çocuklar büyüdükçe acıları artıyor dedi içinden, burunun kenarında biriken yaşları sildi.

Kadın elinde sofraya içeri girdi.

Damat sabaha kadar ne yaptı? Hiç arayıp sormadı, dedi kadın.

...

Sen ağladın mı!

Adam kalkıp elini yüzünü yıkamaya gitti. Kadın sofrayı kurdu. Ardından oğlanlar kalktı. Annelerine hayırlı sabahlar dileyip lavaboda sıraya girdiler. Ablam kalkmadı mı, dedi küçük oğlan. Yattı mı ki, dedi kadın, kızının odasına yöneldi. Kapıyı tıklatmadan sessizce içeri süzüldü. Uyuyorsa uyanırmayacaktı. Torunun ateşine baktı. Çocuk ateşliydi yine. Kız yan dönüp annesiyle göz göze geldi. Uyanmışsın, dedi kadın. Uyumadım. Kadın, kızının başını okşadı. Hadi kalk da bir şeyler yiyelim. Ben gelmesem. Canım hiçbir şey istemiyor. Olsun, diye ısrar etti. Suçlu gibi burada durma. Çocuğunu doyur, ona ilaçlarını ver. Her ailede olur böyle şeyler, üzme kendini. Hadi gel.

İçeri girdiğinde hepsi sofrada onu bekliyordu. Kız rahatça oturabilsin diye kadın torununu aldı. Adam çayları kattı. Bu durumda yemek yemek ayıp olacak gibi geliyordu oğlanlara. Ellerinde böldükleri ekmele beklediler. Baba yerse onlar da yiyecekti. Adam çayları önlerine koydu. Hadi yiyin, cenaze çıkmadı ya evden. Neyin yasını tutuyorsunuz. Baba ekmekten bir parça ağzına atınca oğlanlar da yemeye başladı. Kız, babası bir şeyler sorar diye bekledi. Zaman kazanmak için çocuğuyla ilgilendi. Sen kendi kahvaltını yap, dedi adam sert bir sesle, annen yedirir ona. Kız önüne dönüp çayından bir yudum aldı.

Baba biz çıkalım mı, dedi oğlanlar. Pek iştahları yoktu. Kimsenin canı istemiyordu.

Karnınızı doyurdunuz mu? Aç karnına kafanız çalışmaz.

Yedik baba.

İyi. Gidin o zaman.

Üçü sofrada baş başa kaldılar. Çocuk da ağlamasa hiçbirinden ses çıkmayacaktı.

Ne zamandır böylesiniz?

Kız babanın yüzüne baktı. Nasıl anlatacağını bilemiyordu. Daha çok utandı.

İki yıldır ama son günlerde hem geç geliyor hem sarhoş.

Niye bize söylemedin. Bizim hiçbir şeyden haberimiz yok.

Vurdu mu, diye sordu kadın.

Geçer diye bekledim baba. Sizi de üzmemyim diye. Yok vurmadı.

Olur mu kızım, diye çıkıştı anne. Biz ne güne duruyoruz. Söylesen baban bir çaresini bulurdu.

Kız kafasını önüne eğdi. Epey borcu vardı, dedi. Ödemekte çok zorlandı. Kimi zaman evde yiyecek hiçbir şey olmazdı. Sizin gelirken getirdiklerinizi çocuklara yedirirdim. Üç aydır ev kirasını da ödemişmiş. Bu kadar borcu nereden etmiş. Düğün borcuymuş çoğu. Babası hiç yardım etmemiş. Bütün düğünü kendi parasıyla yapmış. Dükkânda da işler iyi gitmeyince. O yüzden borçlarını hep geciktirmiş. Ödeyememiş. Ben de size söyleyemedim. Üzülmeyin diye.

Ne kadarmış borcu.

Ne kadar bilmiyorum. Altınları da aldı ama kapatmadı.

Kadın yeniden ağlamaya başladı. Bunlar da mı gelecekti başımıza Allah'ım. Ben nasıl dayanırım. A kızım ben sana demedim mi? Erkekleri boş bırakmaya gelmez demedim mi ha?

Dur şimdi, söylenecek sözler mi bunlar.

Saat kaç oldu, bak, arayıp soruyor mu hiç. Karı gitmiş evden adamın umurunda değil.

Ben geldiğimde kendinden geçmişti. Haberi yok geldiğimden. Haberi olsaydı...

Korkma bir şey olmaz. Babasının durumu iyi, o niye yardım etmedi ki? Onun da mı haberi yok?

Söyledi ama vermedi. Araları açık.

Evlatla atanın arası açık mı olur yahu! Ne yaptı kim bilir?

Yok baba Tuncay bir şey yapmadı. Babam parayı sever der Tuncay. Adam çocuklarının hiçbirine yardım etmez. Bana mı güvündünüz de evlendiniz demiş.

Olmaz canım öyle şey. Sorun tek borçla ilgili olsun keşke. Onun çaresi bulunur. Kötü yola düşmesin de.

Karı kız falan var mı kız yoksa.

Yok anne. Herhâlde. Öyle bir şey olsa...

Nereden bileceksin a benim akılsız kızım, olsa bile ruhun duymaz.

Yeter be ya. Gitme kızın üstüne.

Gitme demesi kolay. İki gün burada kalsın konu komşu ağız aramaya gelirler. Üç güne kalmaz bütün mahalle duyar. Ondan sonra hepsine cevap vermeye çalış. Olmaz. Çağır, gelsin götürsün karısını. Borcunu ödemeye para bulamıyor da zıkkıma nasıl buluyor. Boyu devrilsin.

Adam, kadının konuşması devam ederken sofradan kalktı. Ceketini giydi. Ben biraz hava alıp geleyim, dedi. İçindeki sıkıntı geçecek gibi değildi. Kapı önüne çıktı.

Yarım saate yakın kapının önünde bekledi. Pencereye eğilip içeriyi görmeye çalıştıysa da göremedi. Perdeler çekiliydi. Yatıyor olamazdı. Belki işe gitmişti. Bu yüzden aramaya fırsatı olmadı. İyi düşünceleri aklına getirmeye çalışıyor, kötüyü düşünmek bile istemiyordu. Hatta şu an burada Tuncay'la konuşacak olması dahi onu sıkıyordu. Konuşsa ne diyecek? Herkes eteğindeki taşı döksün deyip kızını suçlamaya, kendisine kadınlık yapmadığını, evini çekip çevirmediğini, kendisinin de mutsuz olduğunu ve... söylese. Bunları düşününce daha çok bunaldı. Kalbi sıkışmaya başladı. Geldiği yolu gerisin geri yürümeye başladı.

Artık çıktığı bu yolu bir şekilde tamamlamalıydı. Eli boş dönemezdi eve. Sorun neyse ve ne olacaksa bugün olup bitmeliydi. Sanayideki dükkâna gitmeye karar verdi. Yolun karşısına geçip sanayi dolmuşuna el kaldırdı.

Dolmuşta beş kişi vardı. En arkaya geçip cam kenarına oturdu. Hızla akıp giden görüntüye baktı. Sanki kendisi yerinde duruyor da dünya önünden kayıp gidiyordu. Eli poşetli şu kadın, dönercinin önünde bekleyen iki genç, vitrine bakan kız, telefonla konuşan adam, ilan panosundaki yazıyı okumaya çalışan ihtiyar arkada kaldı. Camın şeffaf dünyasına girmişti âdeta. Her şey onun dışında oluyordu.

Neden sonra telefonun çaldığını fark etti. Arayan karısıydı. Nerede kaldın diye sordu telaşla. Buradayım, dedi. Orası neresi, diye yineledi kadın. Kaç saat oldu gelmedin. Merak ettim. Nurcan yanın da mı, diye sordu adam. Karşıdan yok sesi gelince konuşmaya devam etti. Tuncay'a gittim ama evde yoktu. Şimdi sanayiye gidiyorum. Konuşacağım. Konuş tabi, dedi kadın. Evli barklı adam olduğunu hatırlasın. Yoksa kızı göndermeyiz de. Biz, onu rezil etsin diye vermedik. Bakamayacaksa almasıydı. Adam dediğin evine, karısına sahip çıkar, çıkmayacaksa... Tamam, dedi adam, sonra konuşuruz, kapatıyorum. Telefonu kapatmak için kulağından indirdiğinde kadının henüz konuşması bitmemişti.

Yol boyu, insanı dehşete düşürecek hikâyeleri düşündü. Neşeli olunacak, hatta gülüp oynanacak zaman değildi. Kimsenin tahammülü yok artık diye düşündü. Her gün televizyonda seyrettikleri haberlerin birinin içindeymiş gibi hissetti. Bu sefer kendileri haber oluyorlardı. Silkindi. İnşallah olmaz dedi. Karşısına Tuncay'ı alıp babacan eda ile konuşmaya çalıştı. Buna rağmen bir türlü cümleye başlayamıyordu. Bak oğlum, biliyorum... Olmadı. Bak Tuncay. Niye böyle oldu? Bir sorun varsa neden bize söylemedin oğlum. Aile arasında olur bunlar. Bizde de çok oldu. Kızımın üzülmeye razı olmam. Tamam borç olur, yokluk olur ama huzursuzluk olmaz. Kendine çeki düzen ver. Seni oğlum gibi sevdim ama kızımı üzme izin vermem. Kendini toparla. Borçlarını birlikte ödeyelim. Bak, karı kız meselesi ise seni yaşatmam bilesin. Onların ne günahı var. O iki sabiye yazık değil mi? Şimdi açık açık konuş sorun ne? Adam olmayacaksan kızımı geri vermem. Sahipsiz değil o. Şimdi söyle nedir sorun?

Efendim amca, bir şey mi söyledin?

Sana söylemedim. Müsait bir yerde ineceğim dedim.

İki sokak yürüdükten sonra dükkâna geldi. Korktuğu şey başına gelmişti. Köşeden dönüp de dükkânı gördüğünde donup kaldı. İşte dünyanın sonu buydu. Bu vakte kadar aramayanın vardır bir haltı. Her ihtimale karşı yan dükkâna sormayı ihmal etmedi. Aldığı cevap aynı oldu.

Bugün açmadı beybabam.

Bir şey düşünemiyordu. Korkunç bir rüyada gittikçe sona yaklaştığını hissetti. Dolmuşun geldiği istikamette yürümeye başladı. Arabaların egzoz sesleri, kaynak makinesinden çıkan cızırtılar, ustaların çıraklara bağırışları arasında geldiği yollardan geri yürüdü. Öğle ezanı okunmaya başladığında saatine baktı. Aşağı yukarı dört saattir Tuncay'ı arıyordu. Evde yoktu, sana-

yide de. Nereye gidebilir? Aklına gelen bir yer yoktu. Belki bir ihtimal babasının yanına gitmiş olabilir. Bu çok az bir olasılıktı.

Beklenen felaketi uzatmak için yürümeyi tercih etti. Nereden baksanız dört kilometreydi yürüyeceği mesafe, dolmuşa binmedi. Tramvay üst geçidinden atlayıp karşıya geçti. Oradan hale, halden toptancılara çıkarak Ankara Caddesi'ne geldi. Emniyetin önünden batıya döndü, Şehitlik ve Musalla mezarlığının önünden yürümeye devam etti. Mezarlığın önü kalabalıktı. Bir grup, kapı ağzında cenaze bekliyor olmalıydılar. Yüzlerine bakarak geçti yanlarından.

Beş yola geldiğinde İstanbul Caddesi'ne döndü. Karma Ortaokulu ve hapishaneyi geçip Şems Sokağı'na girdi. Yol dardı ve kaldırımla birlikte sokak boyunca arabalar park etmişti. Yolda yürüyor, arkasından araba geldiğinde kenara çekiliyordu. Yorgancının köşesindeki çeşmede soluklandı. Elini yüzünü yıkayıp su içti. İmam Hatip Ortaokulunun önünden geçerken hanımı aradı. Yok mu diye soruldu karşıdan. Yok, dedi kısaca. Çocuk durmuyor, dedi kadın, tekrar ateşlendi. Nurcan ne yapıyor? Ağlıyor mu hâlâ? Hiç konuşmadan oturuyor. Perişan oldu çocuk. Öylesine derinlere bakıyor. Ben dünürlere gidiyorum. Hiçbir yerde yok.

Telefonu kapattığında Aziziye'ye gelmişti. Eski garajın köşesindeki fırından simit aldı, Mengene Mahallesi'ne saptı. Damat dünürlerdeyse ne yapacağını düşündü. Boğazını sıkıp öldürse mi, yoksa ilk gördüğü anda yumruk mu vursa? Derdin nedir senin, niye ailene sahip çıkmıyorsun? Karına, çocuklarına yazık değil mi? Ben kızımı rezil et diye mi verdim lan sana. Bakamayacaksın ne diye aldın. Günah be günah deyip hiç durmadan vursa daha iyi olacaktı.

Aklında bir sürü cümle vardı, kimi soru cümleleriydi bunların kimi nasihat ama çoğunluğu öfke cümleleriydi. Kesinlikle ilk gördüğü anda yumruğu vuracaktı. Hatta kızı ve iki torunuyla birlikte dört kişilik bir yumruk olacaktı bu. Ağzından burnundan kan gelmeliydi. Bir süre yerden kalkamalıydı. Babası araya girip elinden alacaktı muhtemelen. Belki ona da vurabilirdi. O hengâmenin içinde mutlaka babasına da vurmalıydı. Vurmalı ki içi ferahlasın.

Evin önüne geldiğinde durdu. Dış kapı kapalıydı. Karşı apartmandan birileri taşınıyordu, sadece onların gürültüsü vardı sokakta. Dikkat edin kıracaksınız, diye bağırdı pencereden sarkan kadın. Adamlar sessizce, tamam abla, deyip kamyona koydu eşyayı. Demir kapıyı açıp iç kapıya yöneldi. Kapı

önünde ayakkabı yoktu. Zile bastı. Biraz geri çekilip yanlara bakındı. Tekrar zile bastı. Gelen giden yoktu. Giriş basamağına oturdu. Başını ellerinin arasına aldı, gözünden süzülen yaşları sildi. Ateşlenen torununu ve kızının akşamki hâlini hatırladı.

Yapacak bir şey kalmamıştı artık fakat oturduğu yerden kalkmak istemedi. Sonsuza dek orada oturup kalsa ve... Gerisini söylemekten vazgeçti. Yan eve giren bir kadını gördü. Kalktı. Tam soracaktı ki, yok onlar dedi kadın, Adana'ya kızlarının yanına gittiler. Bir hafta oldu. Aldığı cevap buydu.

Cebinden telefonunu çıkarıp dünürünü aramak istedi fakat duyacağı sözler belliydi. Buna dayanacak gücü yoktu. Telefonu tekrar cebine koydu. Sonra tekrar çıkarıp damadını on birinci kez aradı. O mekanik ses kulağının içinde cızırdamaya başladı. Telefonu kapattığında cızırtı kesilmedi. Öylesine yoğun ve güçlü bir sesteki hiçbir şey duyamıyordu. Avuç içleriyle kulaklarına bastırdı. Birkaç kez yaptı bunu. Geçmedi.

Yürüdüğü yolları geri döndü.

Çeşmeli sokağa geldiğinde bir kez daha yoklamak için damadın evine döndü. Belki bir ihtimal dedi içinden. Adımları güçlü değildi yalnız, çok yavaş yürüyordu. İsteksiz de denilebilir. Etrafta neler olup bittiğine dahi bakacak hâli yoktu. Kulaklarındaki uğultu gittikçe yükseliyordu. Daha fazla yürüyemeyeceğini anlayınca kenara oturdu. Evi arasa. O kadar hâlsizdi ki telefonu cebinden zor çıkardı. Üç cevapsız arama yazıyordu ekranda. Uzun süre telefona baktı. Eli bir türlü tuşa gitmiyordu.

Kalktı lakin ne tarafa gideceğini kestiremedi. Bir sağa baktı, bir sola. Hiçbir yeri tanıyamadı. Buraya nasıl geldiğini de bilemedi. Sola dönüp iki adım attı, durdu, sonra tekrar sağa döndü, bir süre gitti. Boşlukta yürüyor gibiydi. Yine durdu. Yanından geçen birine burasının nere olduğunu sordu. Çeşmeli sokak, dedi adam. Sen nereye gideceksin amca. Ben dedi, kekeledi, ben nereye gidecektim. Evini mi kaybettin diye sordu genç. Bırak beni diye bağırdı. Ben giderim. Sola dönüp yürüdü. Sallanarak yolun karşısına geçti. Telefon yine çalmaya başladı. Bu sefer gerçekten duymadı. Sağa dönüp yürümeye devam etti.